

یکشنبه 27 اردیبهشت 22 جمادی الاول 17 مه

نبرد توابین در عین الوردیه با سپاهیان عبیدالله بن زیاد در سال 65 هجری قمری واقعه عین الوردیه، نبرد خونین و بزرگی میان شیعیان عراق و سپاهیان شام به فرماندهی عبیدالله بن زیاد بود. همان طوری که در اول ربیع الثانی اشاره کردیم، پس از قیام مقدس ابا عبدالله الحسین(ع) و شهادت جانشوز وی و یارانش به دست سپاهیان یزید بن معاویه در سرزمین کربلا و افشاگری اسیران واقعه کربلا در ایام اسارت و روشن گری آنان بر ضد خلافت یزید بن معاویه، یک حالت ندامت و پشیمانی در شیعیان و محبان اهل بیت(ع) به ویژه اهالی عراق و شهر

نبرد توابین در عین الوردیه با سپاهیان عبیدالله بن زیاد در سال 65 هجری قمری

واقعه عین الوردیه، نبرد خونین و بزرگی میان شیعیان عراق و سپاهیان شام به فرماندهی عبیدالله بن زیاد بود.

همان طوری که در اول ربیع الثانی اشاره کردیم، پس از قیام مقدس ابا عبدالله الحسین(ع) و شهادت جانشوز وی و یارانش به دست سپاهیان یزید بن معاویه در سرزمین کربلا و افشاگری اسیران واقعه کربلا در ایام اسارت و روشن گری آنان بر ضد خلافت یزید بن معاویه، یک حالت ندامت و پشیمانی در شیعیان و محبان اهل بیت(ع) به ویژه اهالی عراق و شهرهای بصره و کوفه به وجود آمد و به تدریج در طول چهار سال و اندی، به یک قیام بزرگ تبدیل گردید. پیشوای این قیام را سلیمان بن صد خزاعی بر عهده داشت و در نخستین روز ربیع الثانی سال 65 قمری با حرکت از کوفه، مخالفت خویش را با دستگاه جبار اموی آشکار کرد.

در آن هنگام، خلافت امویان را مروان بن حکم بر عهده داشت و جنایت کار بزرگ کربلا، یعنی عبیدالله بن زیاد، عامل وقت یزید در کوفه و بصره و آتش افروز اصلی واقعه کربلا، در شام به سر می برد و حکومت مروان را تقویت و پشتیبانی می نمود.

بدین جهت، گروه توابین پس از خروج از شهر کوفه، در آغاز وارد سرزمین کربلا شده و پس از چند روز عزاداری و توبه و استغفار، به عزم نبرد با دست اندرکاران اصلی جنایت کربلا، به سوی شام ره سپار شدند.

شامیان که از خروج توابین با خبر شده بودند، سپاهی سنگین به فرماندهی عبیدالله بن زیاد برای نبرد با توابین به سوی عراق اعزام کردند و دو سپاه در سرزمین عین الوردیه با هم رو به رو شده و در 22 جمادی الاولی، سال 65 قمری نبرد خونینی میان آنان واقع گردید.

سلیمان بن صد خزاعی، پیش از آغاز نبرد، سپاهیان و یاران خود را برای جنگ آماده و آنان را به حیات طیبه اخروی و دل نسرپردن به مظاهر دنیوی و گرفتن انتقام از قاتلان کربلا ترغیب و تشویق کرد و به آنان گفت: اگر برای وی اتفاقی افتاد، فرماندهی سپاه را مسیب بن نجبه فزاری، پس از او عبدالله بن سعد ازدی، پس از او عبدالله بن وال تمیمی، و اگر او نیز کشته شود، رفاعه بن شداد بجلی بر عهده خواهند داشت.

آن گاه دسته ای از توابین به فرماندهی مسیب بن نجبه فزاری با دسته ای از سپاهیان شامی به فرماندهی ابن ذی الکلاع درگیر شده و شامیان را متحمل شکست سخت و سنگینی نمودند.

عبیدالله بن زیاد، که فرماندهی کل شامیان را بر عهده داشت، بی درنگ حصین بن نمیر را در رأس دوازده هزار مرد جنگی تازه نفس به نبرد توابین فرستاد.

در این هنگام، توابین با روحیه ای سرشار از پیروزی، از شامیان درخواست کردند که دست از جنگ برداشته و تنها عبیدالله بن زیاد و سایر جنایت کاران واقعه کربلا را به آنان تحویل دهند، تا آن ها از این جنایت کاران انتقام گیرند. شامیان از این امر سرباز زده و در مقابل، از توابین درخواست نمودند که خود را تسلیم شامیان نموده و با خلیفه وقت، مروان بن حکم بیعت کنند.

طرفین از درخواست های خویش کوتاه نیامده و در نتیجه، بار دیگر نبرد خونین و بی آمانی میان آنان آغاز گردید و از دو طرف، تعداد بی شماری کشته و زخمی گردیدند و تا شب این درگیری ادامه یافت.

در این نبرد، میدان داری و غلبه نسبی با عراقیان مجاهد و توابین مبارز بود ولی تاریکی شب، دو طرف را به استراحت و تجدید قوا وادار نمود و در بامداد روز بعد، بار دیگر سپاهیان شام به فرماندهی ابن ذی الکلاع با هیجده هزار مرد جنگی در برابر توابین قرار گرفتند. شایان ذکر است که تعداد کل توابین، چهار هزار رزمنده و تعداد جنگ جوانان شامی، بیش از سی هزار تن بود.

در این روز نیز پیکار دو طرف، وصف ناپذیر بود و بنا به گفته ابن کثیر: "لم یرالشیب و المرء مثله قط"; هیچ پیر و جوانی چنین نبردی را در زندگی خود ندید.

با فرا رسیدن تاریکی شب، مجدداً دو طرف از جنگ دست کشیده و به مداوای زخمیان و استراحت رزمندگان پرداختند.

در این زمان، نیروهای توابین به خاطر کشته و زخمی گردیدن تعداد زیادی از آنان، به شدت کاهش یافته و رفته رفته، سپاهیان شامی بر آنان تفوق می یافتند.

در بامداد روز بعد، ادهم بن محرز باهلی با ده هزار نیروی شامی به سوی توابین هجوم آورد و آنان را از هر سو مورد تاخت و تاز خویش قرار داد. اما توابین که به عشق شهادت و لقاء الله می جنگیدند، در عین کمی تعدادشان، مردانه مقاومت کرده و با دلاوری های خویش، جلوی ترکتازی های شامیان را می گرفتند. ولی در میان روز، سلیمان بن صد خزاعی مورد اصابت تیر یزید بن حصین بن نمیر قرار گرفت و در حالی که به مانند مولایش امیرمؤمنان(ع) در آخرین ساعات عمرش می گفت: "فرت و رب الکعبه!"; در میدان نبرد به شهادت رسید. پس از او، مسیب بن نجبه فزاری پرچم خونین توابین را به دست گرفت و سپاهیان عراقی را فرماندهی کرد، ولی ساعتی بعد، او نیز شهید شد و پس از شهادت وی، عبدالله بن سعد فرماندهی توابین را بر عهده گرفت. او نیز پس از مبارزاتی شدید، به شهادت رسید و عبدالله بن وال تمیمی پرچم توابین را برگرفت و به نبرد ادامه داد. او که از فقها و مفتیان دینی بود و در واقع، فقه را در عمل به کار بسته بود، پس از ساعتی مبارزه، به دست ادهم بن محرز باهلی به شهادت رسید و فرماندهی توابین به رفاعه بن شداد بجلی رسید و او نیز مبارزه را ادامه داد، تا تاریکی شب فرا رسید.

تعداد اندکی از توابین، باقی مانده و اکثر قریب به اتفاق آنان کشته و یا زخمی و از کار افتاده شده بودند.

رفاعه بن شداد، آنان را در تاریکی شب گرد آورد و درباره ادامه مبارزه به مشورت و گفت و گو پرداخت و پس از شنیدن دیدگاه های گوناگون، به این نتیجه رسید که مبارزه و ادامه نبرد را در این جا متوقف کرده و به شهرهای خویش بازگردند، تا با تجدید قوا و تجهیز نیروی بیشتر، بار دیگر به سوی شام هجوم آورند. بدین جهت از تاریکی شب

استفاده کرده و به سوی کوفه برگشتند.

هنگامی که به شهر "هیت" رسیدند با سعد بن حذیفه بن یمان روبرو شدند که با سپاهی از اهالی مدائن به یاری توابین حرکت کرده بود. سعد بن حذیفه، آنان را تسلیت و تعزیت گفت و با آنان هم دردی نمود و به مداوای زخمیانشان همت گماشت و آنان را کمک و یاری نمود، تا به شهرهای خود برگردند. بدین سان، سعد بن حذیفه و لشکریان او به مدائن و رفاعه بن شداد و بازماندگان توابین به سوی کوفه برگشتند و منتظر قیام دیگری ماندند، تا بار دیگر بر خلافت سراسر جور و ستم امویان بتازند و در یاری اهل بیت(ع) جهاد و از جان گذشتگی کنند. این فرصت برای آنان در قیام مختار بن ابی عبیده ثقفی فراهم گردید و با پیوستن به او، عاقبت الامر انتقام شهدای کربلا را گرفته و جنایت کاران واقعه کربلا را به سزای اعمالشان رسانیدند.

تولد میرزا حسین دوست محمد اصفهانی منجم و ریاضیدان در سال 1211 هجری قمری

میرزا حسین دوست محمد اصفهانی از منجمان و ریاضیدان قرن 13 هجری در سال 1211 هجری قمری متولد شد. او در علم نجوم و استخراج تقویم تخصصی در خور تحسین داشت بطوریکه تقویم 87 ساله را تهیه و تنظیم نمود. دوست محمد اصفهانی سرانجام به سال 1292 هجری در 81 سالگی بدرود حیات گفت و در نجف اشرف سپرده شد.

قتل « عبدالله بن علی آندلسی» مورخ و محدث در سال 542 هجری قمری

« عبدالله بن علی آندلسی» از جمله مورخان و محدثان مشهور در سال 542 هجری قمری در 70 سالگی بدست عده ای از دشمنان خود به قتل رسید. کتبه او ابومحمد و شهرتش رشاطی بود. آندلسی از رجال شناسان مشهور عصر خود بشمار می رفت و در علوم حدیث و تاریخ نیز دانشی درخور توجه کسب کرده بود. از رشاطی آثار متعددی درمباحث مختلف بجای مانده است که از آن میان « اقتباس الانوار و رُواة الآثار» را می توان نام برد.

تولد آیت الله میرزا ابوالقاسم مجتهد اردوبادی، عالم و ادیب در سال 1274 هجری قمری

آیت الله میرزا ابوالقاسم مجتهد اردوبادی، عالم و ادیب تبریزی در سال 1274 هجری قمری در این شهر به دنیا آمد. اردوبادی در جوانی به نجف رفت و تا سطوح عالی در حوزه نجف تحصیل کرد. این عالم فرزانه از محضر علمای سامره و کاظمین نیز کسب دانش کرد. آیت الله اردوبادی « مَنَهجُ الشَّداد و الشَّهَابُ المُنین فی إعجاز القرآن» را می توان نام برد.

آغاز عملیات بیت المقدس 6 در سال 1367 هجری شمسی

عملیات بیت المقدس 6 بار رمزی امیرالمؤمنین در منطقه سلیمانیه عراق در سال 1367 هجری شمسی آغاز شد. این عملیات با هدف خارج کردن نیروهای خودی و قوای اسلام از تیررس دشمن و نفوذ در شهرو سَد دکان شروع شد و به آزادسازی منطقه دکان انجامید.

روز جهانی موزه در سال 1977 میلادی

بر اساس قطعنامه شماره 5 دوازدهمین مجمع عمومی کمیته بین المللی موزه های «ایکوم» این روز بنام روز جهانی موزه ثبت شد. گسترش موزه های سراسر جهان همکاری همه جانبه علمی- فرهنگی و صنعتی موزه ها در جهت دستیابی به اهداف فرهنگی از طریق هماهنگ کردن اقدامات بین المللی و تدوین برنامه های مؤثر در سطح جهانی از اهداف مهم این مجمع است. هدف از تشکیل مکانی بنام موزه نگهداری آثار گذشتگان و انتقال آنها به آیندگان، ارزیابی و قیاس پدیده های تاریخی، علمی، هنری و صنعتی گذشته و حال و جلوگیری از نابودی فرهنگ بومی و ایجاد مانع در برابر فرهنگهای بیگانه است. تعریف موزه: ر مبنای تعریفی که «ایکوم» از موزه می دهد، موزه مکان گردآوری، نگهداری، مطالعه و بررسی کردن و نیز به نمایش گذاشتن نعمتهای فرهنگی یا طبیعی به منظور آموزش، پژوهش و ارزش دادن به این مجموعه ها و لذت بردن از آنهاست.

معنای لغوی و اصطلاحی موزه:

نام موزه از لغت فرانسوی " Musee " گرفته شده و به معنای مکانی است که مجموعه بزرگی از آثار باستانی و صنعتی و چیزهای گرانبها را در آن به معرض نمایش می گذارند و دانشمندان و پژوهشگران و هنرمندان و علاقه مندان از آن استفاده می کنند. کلمه موزه را فرانسویان از لغت یونانی گرفته اند. موزه نام تپه ای در آتن بوده است که در آن عبادتگاهی برای موزه ها ساخته شده بود.

امروزه در کشورهای گوناگون جهان موزه ها، آثار باستانی، مردم شناسی، طبیعی، حیوانات و وحوش و مجموعه تاریخی آن کشورها را به نمایش می گذارد. فرهنگ تمدن هر قوم و ملتی از طریق اشیا و وسایلی که در آن موزه ها جمع آوری شده است شناخته می شود. یکی از راههای شناخت اقوام گذشته و نحوه زندگانی آنها بازدید از موزه هاست که جنبه آموزشی نیز دارد.

تاریخچه موزه:

پژوهشگران و متخصصان موزه داری، به دنبال ریشه یابی واژه موزه به مبدأ "هلنی" بسنده کرده و تاریخ موزه و تاریخگذاری این پدیده را این گونه تعریف کرده اند: "معبد خدایان هنر شعر و موسیقی که بر فراز تپه ای در آتن قرار داشت، نخستین موزه ای است که در تاریخ موزه ها نام برده می شود و موزه "اشمولین" در شهر آکسفورد نخستین موزه ای است که آثار مشرق زمین را در خود محفوظ داشته است. نخستین موزه در قاره آسیا موزه "هارمیتاژ" یا "هرمیتاژ" در لنینگراد روسیه است و اولین موزه ایران در سال 1295 هـ. ش به نام "موزه ملی ایران" پایه گذاری و گشایش یافته است. سال 1746 میلادی را در تاریخ تحول و تکامل موزه ها باید نقطه عطفی به شمار آورد. زیرا در این سال نویسنده فرانسوی، "لاخون دوسن ین" عقاید و اندیشه های نوینی را درباره موزه مطرح کرد که موجب تحرك و تسریع در بنیادگیری موزه ها شد. چهار سال پس از آن به سال 1750 میلادی اولین موزه واقعی جهان در قصر لوکزامبورگ برپا شد."

اهداف موزه:

هدفهای موزه را می توان به این صورت خلاصه کرد:

- 1- نگهداری آثار گذشتگان، نمایش و انتقال آنها به آیندگان
- 2- ارزیابی و قیاس میان پدیدارهای تاریخی، عملی، فنی، صنعتی و هنری گذشته و حال
- 3- ایجاد و تقویت تفاهم میان ملل و اقوام
- 4- شناخت و نمایش سهم اقوام و ملل در فرهنگ و تمدن جهانی
- 5- اعتلا و بهبود دانش محصلان، دانشجویان، پژوهشگران و گروههای دیگر
- 6- جلوگیری از انهدام فرهنگ بومی و ایجاد راهی در برابر فرهنگهای سرگردان و نامأنوس منشأ موزه ها در گنجینه های سلطنتی یا کلیسای قرون وسطی و در اتاقهای

کوچک حاوی اشیاء و نمونه های کمیاب که در فاصله قرنهای شانزدهم و هجدهم میلادی رواج یافته، نهفته است.

انواع موزه: نخستین گونه بندی که در ممالک بسیاری به قوه خود باقی است و همچنان در اسامی کمیته های تخصصی ایکوم انعکاس دارد، تمایز بین موزه های هنری ظریفه، هنرهای کاربردی، تاریخ، مردم شناسی، علوم طبیعی، دانش و فناوری، موزه های منطقه ای، محلی و موزه های تخصصی است. در عین حال سیر تحول موزه ها از جنگ دوم جهانی به این سو، بتدریج مرزهای بین رشته ها و مجموعه ها را از میان برداشته است. اکنون موجه تر به نظر می رسد که موزه ها را به انواع زیر تقسیم کنیم:

1- موزه های هنری

2- موزه های تاریخی

3- موزه های تخصصی

4- موزه های علمی

5- موزه های فنی و صنعتی

- موزه های تاریخی: آثار و اشیای قدیمی را که می توانند گویای زمینه و پیشینه مردم شناسی و باستان شناسی و تاریخی باشند، در خود جای داده اند.

- موزه های تخصصی: آثار تاریخی، هنری و فنی را به مناسبت های ویژه در معرض دید مردم قرار می دهند. دو نوع این موزه ها را به "موزه در هوای آزاد" و "موزه محلی" موسوم کرده اند.

- موزه های علمی: گیاهان، جانوران، سنگها، خاکها، سنگواره ها و آنچه دست بشر در خلق آنها دخالت نداشته است، تهیه و نگهداری می کنند که به انواع موزه های تاریخ طبیعی، جانوران زمینی، گیاهان، ماهیها و جانوران دریایی طبقه بندی می شوند.

موزه های علمی مهم ترین و فعالترین موزه ها هستند. موزه های علوم طبیعی می باید نقش ویژه ای در آگاه سازی و متقاعد ساختن مردم ایفا کنند و در سطح علمی اسنادی (بالغ بر میلیونها نمونه) که پیشرفت دانش را از دیدگاه رشته های متعدد میسر می سازند در اختیار پژوهندگان قرار دهند.

- موزه های فنی و صنعتی: ساخته های فنی و صنعتی انسان را در زمینه های اختراعات، اکتشافات، وسایل نقلیه، ماشین آلات و مانند آنها را به نمایش می گذارند و به نامهای موزه اختراعات، موزه اکتشافات، موزه ماشین آلات و موزه وسایل نقلیه و غیره موسوم شده اند.

- موزه های هنری: آثار و اشیای زیبایی درباره نقاشی، معماری و مجسمه سازی و غیره را گردآوری می کنند و آنها را به موزه های نقاشی، معماری و مجسمه سازی، هنرهای تزئینی و صنایع دستی، لوازم خانگی، موزه خط و خطاطی، کتاب و صحافی، موزه سرامیک و کاشی، موزه قالی و قالیبافی، موزه کنده کاری و منبت کاری و صنایع چوبی، موزه گوهری و سرانجام موزه منسوجات طبقه بندی می کنند.

تزریق مایه آبله برای نخستین بار به بازوی انسان در سال 1796 میلادی

ادوارد جینر نخستین بار مایه آبله را به بازوی یک انسان در سال 1796 میلادی تزریق کرد. دکتر جنر مدتها درباره بیماری آبله گاوی مطالعه و تحقیق کرد و در سال 1796 میلادی نتایج تحقیقات و مشاهداتش را بصورت کتابی تنظیم و منتشر کرد. این پزشک انگلیسی با ساخت مایه آبله جان میلیونها انسان را از مرگ نجات داد زیرا طبق برآوردهای علمی تنها در سالهای 1700 تا 1800 میلادی بیش از 60 میلیون نفر از مردم جهان بر اثر بیماری آبله جان خود را از دست داده بودند.

تأسیس نخستین مدرسه دریانوردی در سال 1426 میلادی

نخستین مدرسه دریانوردی برای تعلیم فنون دریایی بطور رسمی در سال 1426 میلادی در پرتغال تأسیس شد. هدف از ایجاد این مدرسه توسعه اکتشافات جغرافیایی بود و اکثر دریانوردان مشهور پرتغال از فارغ التحصیلان این بودند. به سبب نتایج درخشان حاصل از تأسیس این مدرسه، به تدریج در دیگر کشورهای جهان از جمله انگلستان مدارس دریانوردی دایر شد.

تصویب قانون اساسی کشور نروژ در سال 1814 میلادی

قانون اساسی کشور نروژ در سال 1814 میلادی به تصویب شد و روز 17 می ملی نامگذاری شد. همچنین در همین سال کنگره وین به پاس خدماتی که سوئد در شکست ناپلئون بناپارت انجام داد، نروژ را برخلاف میل مردم آن کشور ضمیمه خاک سوئد کرد. این کار باعث شورش مردم نروژ شد و تا سال 1905 میلادی که این کشور به استقلال کامل رسید آتش مبارزه خاموش نشد.

روز جهانی ارتباطات در سال 1865 میلادی

با حضور نمایندگان 20 کشور جهان در پاریس و امضای نخستین قرار داد بین المللی ارتباطات، اتحادیه بین المللی تلگراف در سال 1865 میلادی بنا نهاده شد. این نامه بین المللی تلگراف نیز تدوین و تصویب شد. در سال 1932 میلادی طبق تصمیمات کنفرانس مادرید این اتحادیه به اتحادیه بین المللی ارتباطات راه دور یا «آی - تی - یو» تغییر نام داد و کلیه آیین نامه های اتحادیه مورد تجدید نظر قرار گرفت، از سال 1947 میلادی آی تی یو بطور رسمی جزو واحدهای تخصصی وابسته به سازمان ملل شد. در حال حاضر با 160 عضو از بزرگترین نهادهای تخصصی بین المللی سازمان ملل بشمار می رود. کشورما نیز در سال 1248 یعنی 4 سال پس از تأسیس این اتحادیه به عضویت آن درآمد.

تاریخچه ارتباطات:

(27 اردیبهشت 1244 - 17 مه 1865 میلادی)

از گذشته تا بحال ارتباطات همواره بعنوان یکی از موضوعات بسیار مهم برای بشر محسوب می شده است. در گذشته های دور دوندگان مسئولیت حمل و انتقال پیام های فرمانروایان و اشخاص مهم را بر عهده داشته اند. دود، نور و پرچم نیز از دیگر اشکال برقراری ارتباط و فرستادن پیام بوده که اغلب از نقاط بلند و مرتفع و یا برج ها به این منظور استفاده می گردیده است. استفاده از کبوتران نامه بر و اسپهها نیز از دیگر روش های متداول برای ارسال پیام بوده اند. تاریخچه ایجاد ارتباط به شکل امروزی به اوائل قرن نوزدهم با کشف الکتریسیته و خاصیت انتقال آن بصورت سیگنال و علامت، برمی گردد که از طریق آن برای اولین بار یک پیام با سرعتی افزون تر از سرعت هر انتقال دهنده دیگری فرستاده شد. تلگراف اولین وسیله ای است که برای ارسال این شیوه از پیام در دنیای مخابرات استفاده شد. 1.

در 17 مه 1865 میلادی "اتحادیه تلگرافی بین المللی" در پاریس تشکیل شد. از آن تاریخ به بعد نام این اتحادیه دستخوش تحول شد و سرانجام در 30 اکتبر 1906 میلادی در کنفرانس "اتحادیه تلگرافی بین المللی" تصمیم گرفته شد که "اتحادیه رادیو و تلگرافی بین المللی" نیز تشکیل شود. در 9 دسامبر سال 1932 میلادی به موجب "عهدنامه مادرید" با وحدت دو اتحادیه یاد شده فوق، "اتحادیه بین المللی ارتباطات دور" شروع به کار کرد. در واقع روز جهانی ارتباطات یادآور تأسیس این اتحادیه ها برای پیشرفت ارتباطات است.

سابقه عضویت ایران در "اتحادیه تلگرافی بین المللی" بیش از یکصد سال است. نهاد مذکور پس از جنگ جهانی دوم و تشکیل سازمان ملل، به موجب تصمیم کنفرانس عمومی نمایندگان دولتهای عضو، این اتحادیه به صورت نهاد تخصصی سازمان ملل درآمد و از آن زمان تاکنون، جزو مؤسسات ویژه سازمان ملل متحد بوده است. از اواخر سال 1970 میلادی، کشورهای جهان سوم از طریق این اتحادیه کوششهای وسیعی برای رسیدن به دو هدف مشخص در پیش گرفتند:

1- سعی در تقسیم و توزیع عادلانه امواج رادیویی
2- کوشش در توزیع عادلانه کانالهای تلویزیونی ماهواره ای پخش مستقیم درسراسرجهان اقدام مهم دیگر این اتحادیه کمک به کشورهای جهان سوم برای توسعه ارتباطات و کاربرد هرچه بیشتر آن در توسعه ملی این کشور بوده است.
در نگرش جدید، وسایل ارتباط جمعی، رسانه های گروهی و مطبوعات به عنوان بخشی از کلیت ارتباطات در صحنه جهانی ارزیابی شده است.
آثار مثبت ارتباطات:

در جمع بندی کلی آثار متفاوتی در نقش و تأثیر ارتباطات در جهان معاصر محسوس است. بعضی از آثار مثبت آن عبارت اند از:
1- تسهیل همگرایی سیاسی در داخل جوامع و بین ملتها در صحنه بین المللی
2- توسعه شهر نشینی، ارتقای سطح سواد، افزایش درآمد سرانه و تقویت پیوندهای اجتماعی بین جوامع که نهایتاً روند دستیابی به "رفاه اقتصادی" را هموار خواهد کرد.

3- افزایش مناسبات و مبادلات فرهنگی، اجتماعی، اقتصادی و علمی میان ملل و اقوام گوناگون و از میان رفتن فواصل جغرافیایی و کمک به برقراری تفاهم، همبستگی، همگونگی و همکاری بین المللی
4- کمک به پیشبرد سیاستهای ملی و افزایش سطح مشارکت اجتماعی و برقراری وضع مناسب برای حل و فصل بحران نفوذ، مشارکت، هویت و مشروعیت
5- توانایی کمک به برقراری صلح جهانی از طریق تغییر در تصورات طرف مناقشه و ایجاد تصورات دوستانه و گسترش صلح و ثبات و امنیت
6- کارکرد آموزشی و دادن اطلاعات به ملتها و آگاه ساختن ملل از سنتهای ریشه دار ملی و تاریخی
7- کمک به گسترش آزادی و احترام به حقوق انسانی، چرا که جوهر آزادی و عدالت خواهی، بسط اطلاعات و ارتباطات و تسهیل اجتماعی است
نتایج منفی ارتباطات:

شاید بهره گیری از واژه منفی در ارزشیابی تأثیرات ارتباطات نادرست باشد، زیرا اگر هر ابزاری در جای خود به کار گرفته نشود، به طور یقین آثار زیانباری به دنبال خواهد داشت.

بخشی از کاربردهای منفی ارتباطات عبارت اند از:

1- توانایی تجزیه گروههای اجتماعی و اخلال در جریان وحدت ملی جوامع، نظیر بحران یوگسلاوی، تجزیه اتحاد جماهیر شوروی سابق و یا ایجاد شورشها و نا آرامی های قومی و منطقه ای همچون نا آرامی های تبت در جمهوری خلق چین و شمار زیادی از کشورهای آفریقایی
2- انتقال فناوری نامناسب و وابستگی به کمپانیهای چند ملیتی به ویژه غربی
3- ایجاد اختلاف و شکاف میان ملتها به منظور توسعه ناسیونالیسم افراطی، ایدئولوژی های متضاد و در نتیجه بروز شکاف فرهنگی
4- تغییر الگوهای مصرف و روشهای زیستی از طریق افزایش خواسته ها و ایجاد دنیای پر زرق و برق، همراه دامهای جذاب جامعه مصرفی
5- تضعیف پیوندهای سنتی از طریق تقویت و تبلیغ ارزشهای غربی و نیز کمک به استحاله فرهنگی
6- ایجاد نخبان سیاسی و فرهنگی وابسته به جریانات خود ساخته از طریق شبکه های ارتباطی
7- کمک به تشدید تضادهای فرهنگی و بهره برداری های مقطعی و دراز مدت از آن
8- بهره برداری تبلیغاتی و انتشار اخبار غیر واقع و تحریفی و بمباران خبری و جریان يك سویه مبادله اطلاعات و اخبار از طرف غرب به جهان سوم به منظور اظهار تواناییهای مالی، فنی و فناورانه در برابر ضعف ساختاری کشورهای جهان سوم
عصر ارتباطات:

همکاریهای بین المللی، نقش ارتباطات را در جامعه اطلاعاتی انکار ناپذیر ساخته است؛ به نحوی که افزایش بازدهی جامعه از طریق توسعه شبکه های اطلاعاتی و ارتباطی که بار اطلاعاتی و ارزش افزوده دارند، کلیه محلهای کار را از طریق اتوماسیون اداری (خودکار سازی) به یکدیگر پیوند داده و ایجاد ارتباط بین دولت و واحدهای محلی از طریق شبکه اطلاعاتی و مخابراتی اداری را متخصص ساخته است. حتی در کشورهای فرا صنعتی عمده اجرا اتوماسیون کامل، اجرای امور در منزل از طریق تلفن تلویزیونی و فعالیتهای بانکی، خرید و فروش، رزرو کردن بلیت و سایر اقدامات مشابه از طریق شبکه های اطلاعاتی و مخابراتی صورت می پذیرد. ارتباطات مخابراتی در قرن حاضر در واقع عامل زیربنایی و توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی تلقی می شود و دست راست تمدن نامگذاری شده است. از همین روست که امروزه میزان توسعه ملی هر کشور را با معیار توسعه ارتباطات مخابراتی در آن کشور ارزشیابی می کنند.

هدف ارتباطات مخابراتی این است که در مناسب ترین وضع اقتصادی، مسافرتها را حذف کند، مراجعات مردم را به سازمانهای دولتی تقلیل دهد و ضمن برقراری ارتباط همه جانبه موجب صرفه جویی در اوقات و هزینه های جامعه شود. از سوی دیگر امروزه ضرورت و اهمیت استفاده از شبکه های علمی و تحقیقاتی جهانی برای بسیاری از دانش پژوهان در اکثر رشته ها، قطعی و روشن است. آنچه کارایی و بهره مندی از چنین شبکه هایی را به سرعت افزایش می دهد، توانایی روزافزون ارتباطات مخابراتی است که به یاری رایانه ها شتافته اند و آنها را به صورت ابزاری برای جستجو، جمع آوری، دسته بندی، تجزیه و تحلیل و انتقال حجم بالایی از اطلاعات درآورده است.

از طرف دیگر، سهولت دسترس به خدمات اطلاعاتی جدیدتر و گسترده تر ایجاد امکان ارتباط با سایر محققان و سهیم شدن در تجربه های آنها نیز به طور مداوم بر مطلوبیت این ابزار در محیطهای علمی و تحقیقاتی می افزاید. همچنین با استفاده از این روش می توان ضمن بهره مندی از فناوری پیشرفته مخابراتی، به جریان جاری و آینده توسعه اطلاعات متصل شد. به هر حال عصر ما، عصر ارتباطات است و در چنین دورانی قدرت نیز در دست جوامعی است که از نیرومندترین شبکه های ارتباطی و به تبع آن، از بیشترین اطلاعات برخوردار باشند و این حقیقت انکار ناپذیر تمدن کنون جهانی است.